

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3758/2019
29.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијске управе у Смедереву, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Пожаревцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1173/19 од 31.05.2019. године, у седници одржаној 29.01.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1173/19 од 31.05.2019. године, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П1 51/18 од 28.09.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 25.244,00 динара.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 51/18 од 28.09.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му накнади трошкове превоза за долазак на посао и одлазак са посла у износима са законском затезном каматом ближе описаним у том делу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1173/19 од 31.05.2019. године, преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца у целисти и одбијени као неосновани захтеви тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка и поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија дозвољена као редовна на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен у МУП-у РС, Одељење у У спорном периоду од децембра 2010. године закључно са јуном 2011. године обављао је послове овлашћеног службеног лица. Градски саобраћај у ... није функционисао тако да омогућава непрестани саобраћај као што је у Београду, а тужилац је имао и прековремени рад и рад ноћу. У утуженом периоду тужиоцу нису плаћени трошкови превоза.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев, док је другостепени суд преиначио пресуду и одбио захтев тужиоца јер запослени није подносио захтев туженом за признање трошкова превоза руководиоцу органа, па како му то право није признато појединачним актом тужене, тужилац нема право на ову накнаду.

Становиште другостепеног суда није правилно.

Тужилац је државни службеник, тако да се о његовом праву на накнаду трошкова везаних за рад одлучује на основу Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 62/06... 99/10). По члану 37. став 1. овог закона државни службеник, између осталог, има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада. Ставом 2. истог члана прописано је да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују Уредбом Владе. Уредба Владе која регулише ову материју је Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, број 98/07, пречишћен текст), којом је у члану 2. став 1. тачка 1. прописано да државном службенику и намештенику накнађују се трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада, а чланом 3. ове Уредбе прописано је да државном службенику и намештенику накнађују се трошкови превоза за долазак на рад и за одлазак са рада у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају.

По оцени Врховног касационог суда, право на исплату трошкова превоза није условљено подношењем захтева. Ово право запослених засновано је на цитираној одредби члана 37. Закона о платама државних службеника и намештеника и на основу члана 3. Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника. Тужена је зато у обавези да тужиоцу накнади трошкове које је имао за долазак на рад и за одлазак са рада. Право запосленог на трошкове превоза засновано је непосредно на закону и подзаконском акту, а да ли ће руководиоци органа да о том праву одлучују посебним решењем за сваког запосленог појединачно и да ли је против тог решења изјављивана жалба, није од утицаја на обавезу накнаде трошкова превоза. Имајући у виду да је тужена својим незаконим радом (неисплаћивањем трошкова превоза у одређеном периоду) тужиоцу проузроковала штету, у обавези је да ову

штету накнади на основу чл. 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима.

На основу члана 416. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

На основу члана 165. став 2. ЗПП тужиоцу су досуђени трошкови ревизијског поступка и то на име састава ревизије износ од 12.000,00 динара, таксе на ревизију 5.297,60 динара и таксе на одлуку по ревизији 7.946,40 динара, све одмерено према важећој АТ и ТТ.

**Председник већа
судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић